

Výlučnost / vyloučenost u Quasimoda a Raskolnikova

Quasimodo i Raskolnikov byli oba výjimeční. Jejich výlučnost však spočívala na jiném principu.

Quasimodo byl sirotek. Už tak by to měl v životě těžké, ale k jeho smůle ho provázela neobyčejná ošklivost. Ryšavý skřet s obrovskou bradavicí na oku a hrbatými zády. Nikdo, koho bychom toužili potkat v tmavém průchodu. Lidé milují krásné věci tak silně, jako nesnášejí ošklivé. Společnost ho opravdu nenáviděla a dávala mu to krutě najevo. Když nás někdo nemá rád a trýzní nás den co den, těžko k takovému člověku budeme chovat vřelé city. Proto se jeho jediným útočištěm staly chladné stěny chrámu Matky Boží a jediným důvěrníkem zatrpklý kněz Frollo.

Raskolnikov byl naopak velmi pohledný a chytrý mladý muž, který uměl být i milý a zábavný. Za normálních okolností by do společnosti zapadl perfektně. To se mu už však v hlavě líhla podivná teorie o nerovnosti mezi lidmi. Teorie o tom, že ti „lepší“ mají právo vztáhnout ruku na život těch „horších“, pokud tvoří překážku ve vývoji společnosti. Z Raskolnikova se stal věčně zahloubaný samotář. Po zabití staré lichvářky se ještě více stáhl do sebe. Často o sobě téměř nevěděl. Začínal bláznit. Když se přiznal ke svému činu, společnost ho odsoudila. Kdo by se zastával vraha? Myslím, že Raskolnikova výlučnost spočívala hlavně v jeho myšlenkách a názorech. Ty ale také způsobily jeho vyloučení ze společnosti.

Quasimodo a Raskolnikov se každý lišil jednou stránkou své osobnosti od obyčejných lidí své doby. Quasimodo svým neobyčejně ošklivým vzhledem a Raskolnikov svými radikálními, krutými myšlenkami. Oba se vyhýbali společnosti, protože cítili, že jsou jiní. A to také byli. Nakonec je tato jejich jinakost přivedla do záhuby. Tak to už bohužel končí s lidmi, kteří se vymykají.